

במקום אחר. במקומו לא יוכל ולא שותה - במקום שלה יוכל ושותה. זהו שפטותך באתי לגני. מלכים ששלה הקדוש ברוך הוא לא אכלו ולא שתו במקומם - בשכיל אברם אכלו ושתו. אמר לו, רבבי, מיך דבר זה רצחה הקדוש ברוך הוא לומר, ומשום שלא להזכיר טוביה לעצמו לפניו ישראלי, היביא הפרבר לפניו. אשיריך בעולם, שאדורנו משפטהך לך למעלה, ועליך כתוב (שםואל-ב' כב) צדיק מושל יראת אללים.

את קרבני לחמי לאשי וגנו' (במדבר כה) רבי יודאי אמר, בקרבנא אית עשן, ואית ריח, ואית ניחום. עשן - אלו בעלי הרגון, שנאמר בדברים כי אzo יעשן אף hi. איןון אתחנין מעשן. ריח - אלו רוגזא, בחוטמא אליה. ריח: איןון מהעשן, ועשן רוז בחטם הוא. ריח - אלו שנקיים מפוחים. אמר רבי אבא, מפטוחים - זהו שפטותך (שיר השירים ז) וריח אפק מפטוחים.

את הכבש אחד תעשה בבליך (במדבר כה). מהו בבליך? זה בקר של אברם, שנאמר (בראשית כט) וישפטם אברם בבליך. מפני לנו שזה הבקר של אברם? אמר רבי אלעזר, מפאן, שנאמר (שם מד') רבי אלעזר, מפאן, שארם (שם מד') הפליך אור. בקר אור לא כתוב, אלא הבקר אור. וזה אור לא כתוב, שברא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, ועל זה נאמר תעשה בבליך, בבליך קידוע. וכינגד בקר של אברם מקרים קרחן זה. קרבן של בין העربים זה יצחק, וכינגד ערב של יצחק נקרב. מפני לנו? שנאמר (בראשית כד) ויצא יצחק לשותם בשדה לפניה ערבים. ערב הוא של יצחק, והרי בארנו.

רעה מיהמְנָא

מצוה זו להקריב מנחה בכל יום ולתקיריב קרבן מוסף שבת. ואחריו לסדר לחם הפנים ולבונה,

באfter דיליה אכילת ושתה. הדא הוא דכתיב, באתי לגני. מלאכין דשדר קדשא בריך הוא לא אברם, לא אכלו ולא שתו באתריה, בגין אברם אכלו ושתו. אמר ליה, רבבי. חיך, מלאה דא בעי קדשא בריך הוא למימר, ובгинן דלא למץק טיבו לגרמיה, קמי בנטת ישראל, סליק מלאה לגרמה, זכה אנת בעלם, דמןארך משפטהך בעילא. ועלך כתיב, (שםואל-ב' כב) צדיק מושל יראת אללים.

את קרבני לחמי לאשי וגנו' (במדבר כה) רבי יודאי אמר, בקרבנא אית עשן, ואית ריח, ואית ניחום. עשן: איןון מאורי דרוגזא. דכתיב, (דברים כט) כי אzo יעשן אף hi. איןון אתחנין מעשן. רענן רוגזא, בחוטמא אליה. ריח: איןון דאקרון תפוחין. אמר רבי אבא, תפוחים. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) וריח אפק כתפוחים.

את הכבש אחד תעשה בבליך. (במדבר כה) מי בבליך. הדא בבליך דאברם. דכתיב, (בראשית כט) וישכם אברם בבליך. מגלן דהאי בקר דאברם הוא. אמר רבי אלעזר, מהכא, בראשית טו הפליך אור. בקר אור לא כתיב, אלא הפליך אור, ודא אור קדמאה, דברא קדשא בריך הוא בעובדא דבראשית, ועל דא תעשה בבליך, בבליך דאשתחמודע. ולקלבל בקר דאברם, אתקריב קרבנא דא. קרבן דבין העربים, הדא יצחק, ולקלבל ערב ד יצחק אתקריב. מגלן. הכתיב, (בראשית כד) ויצא יצחק לשותם בשדה לפניה ערבים. ויה אוקימנא.

רעה מיהמְנָא

פקודא דא להקריב מנחה בכל יום ולתקיריב קרבן

מצוה זו להקריב מנחה בכל יום ולתקיריב קרבן מוסף שבת. ואחריו לסדר לחם הפנים ולבונה,

וקרבן מוסף בראש חדש. המנורה הקדושה, בכל יום ציריך לשלח דזרון לפחות בידי המלכה. אם היא ברשות בעלה, ציריך תוספת, כמו מוסף בשפט ובראש חדש, ומוסף של כל ימים טוביים. שהיא רשות היחיד שלו, והעמוד האמצעי הוא בעלה של רשות זו. ויעקב שתקן תפלת ערבית, הוא מרגנה שלו של העמוד האמצעי. בגין זה באירועו בעלי המשנה, תפלה ערבית רשות. שאף על גב שבגלוות, הדומה ליליה, ששגולטים שם סමאל ונחש, וכל ממן לדומה לליליה, דשליטין פמן סמאל ונחש, וכל ממן לאקלוסין דיליה, ושכינתא נחתת בגלוותא עם ישראל, איהו ברשו דבעלה אשפתה, אך הוא דכתיב, (ישעיה מב) אני יי' הוא שמי וכבודיו לא אחר לא אתן.

ומשים זה נאמר (בראשית כח) ויפגע במקום. אין פגיעה אלא פיס, במקום. כמו פגיעה אל תפגעי בי. בנטת ישראל מפיסט לו שלא ייזוז ממנה, שהקדוש ברוך הוא הוא מקומו של עולם. איזה עולם? זו השכינה. תרגום עולם הוא עלמא, לשון נערה, כמו שאמור (שמות ב) העלמה. ומה כתוב בו? (בראשית כח) וילן שם. התפיס עמה לילן שם בגלוות עם השכינה. ואם אמר שעקב פיס אותה - נכוון. ומשום שהיא בכל ליליה, שהוא הגלות, ברשות בעלה, פרשו תפלת ערבית רשות. ופרוש אחר, הוא רבנן לאכל לבהמות חמריות بكل וחומר. ירדו בעלי המשנה והשתטחו לפניו, ושם ברכר זה, וקשרו אותה בכמה קשיים של סודות סתוםים ועטרו אותה, והעלו אותה אצל החברים שנשארו שם.

אמר הרוצה הנאמן, המנורה הקדשה, בגין זה בשאר התפלות הוא חובה, כמעט חוב שעליו, לסמן אותה בצדיק חי העולמים, שבו כל הטומך גאה לתפלת, או נזוק בכל אותו יום. ובמא סמיכת על יסוד. בדורועם ימינה. אך הוא דכתיב, (רות ג) חי יי' שכבי עד הבקר. נסמכת על יסוד? בזורך ימין. זה שפטות (רות ג) חי ה' שכבי עד הבקר.

מוסוף שbeta. ואבטחה להסדייר לחם הפנים ולבונה. וקרבן מוסף בראש חדש. בוצינא קדישא, בכל يوم ציריך לשינויו דורונא למלא בידא דמטרונית. אי איה בראש בעלה, ציריך תוספת, בגין מוסף בשפט ובראש חדש, ומוסף דכל יום בין טבין.

דאייה רשות היחיד דיליה ועמנוא דאמצעיתא איהו בעלה דהאי רשות. ויעקב דתון אלותא ערבית, איהו דרגא דיליה דעמנוא דאמצעיתא. בגין דא אוקמו מאריב מתניתין, תפלה ערבית רשות, דרכ עלי גב דבגלוותא לדומה לליליה, דשליטין פמן סמאל ונחש, וכל ממן לאקלוסין דיליה, ושכינתא נחתת בגלוותא עם ישראל, איהו ברשו דבעלה אשפתה, אך הוא דכתיב, (ישעיה מב) אני יי' הוא שמי וכבודיו לא אחר לא אתן.

ובגין דא (בראשית כח) ויפגע במקום, לית פגיעה, אלא פIOS. בגין (רות א) אל תפגעי בי. בנטת ישראל פייסט ליה, דלא ייזוז מיניה, דקודשא בריך הוא איהו מקומו של עולם. מי עולם. דא (דף רומ"ב ע"ב) שכינתא. תרגום עולם, עלמא, לישנא דעולימא, כמה דעת אמר, העלמה. ומה כתיב ביה, (בראשית כח) וילן שם, אתפיס עמה, למיבת פמן בגלוותא עם שכינתא. וαι תימא דיעקב פיס לה, שפיר. ובגין דאייה בכל ליליא, דאייהו גלוותא, ברשו בעלה, אוקמו תפלה ערבית רשות. ופירושא אחרינא, איהו תבן למיכל לבערן חומרים בקהל וחומר. נחתו מאריב מתניתין, ואשתחחו קמיה, ותדי בהאי מלאה, וקשרו לה בכמה קשרין דריין סתיימין. ואעטרו לה, וסילקו לה לגבי חבריא דאשתחاري פמן.

אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, בגין דא בשאר אלותין איהו חובה, דשטר חוב עלייהו, לסמكا לה בצדיק חי עלמיין, דביה כל הטומך גאה לתפלת, איןנו נזוק בכל אותו יום. ובמא סמיכת על יסוד. בדורועם ימינה. אך הוא דכתיב, (רות ג) חי יי' שכבי עד הבקר.